

KO MI JE POBEGNIL PES

Bil je popolnoma navaden šolski dan, ki se je končal zelo razburljivo. Končno je zazvonil šolski zvonec in šolski teden je bil pri kraju. Vesel sem se vračal na ta pomladni dan domov, saj sem vedel, da bom lahko vso popoldne preživel s svojim psom Lukom, ne vedoč, kakšno presenečenje me doma čaka.

Prišel sem domov, lačen kot volk. Babica mi je pripravila zelo okusno kosilo, ki sem ga z veseljem hitro pojedel. Po enournem počitku in gledanju televizije, sem se odločil, da bi preostanek mojega prostega časa preživel zunaj na svežem zraku. To petkovo popoldne sem na svežem zraku počenja vse mogoče stvari, dokler mi postalo dolgčas. Odločil sem se, da bom svojega hišnega ljubljence - mojega psa Luka – odpeljal na krajši sprehod. Ker pa naš Luka ne mara vrvice, sem ga iz navade spustil. Nekaj časa sva se igrala, podila in sprehajala, saj je zunaj bilo že zelo toplo. Ko se je dan približeval koncu, sem se z mojim psom odpravil domov. Ko sva bila na pol poti domov, nama je pot prekrižal majhen zajec. Pes kot pes se je zapodil za zajcem. Še zadnji trenutek sem ga prijel za ovratnico, vendar zaman, saj je bil kuža močnejši od mene in tako se mi je iztrgal iz rok. V nekaj sekundah je izginil in ga nisem več priklical nazaj. Dobro uro sem ga že iskal, vendar ga nisem in nisem našel. Padla je že temna noč in ker ga nisem našel, sem se odločil, da se odpravim domov.

Domov sem prišel ves žalosten in zaskrbljen. Sprva domačim nisem hotel povedati, kaj se je zgodilo, vendar nisem dolgo zdržal. S solzami v očeh sem vso stvar povedal staršem, ki so takoj opazili, da me nekaj teži. Z mirnim glasom so me potolažili, češ, da bo vse v redu in da se bomo jutri na vse zgodaj odpravili v gozd iskat Luka. Čeprav ponoči nisem dobro spal, saj me je težilo kje je Luka, kaj dela in kako je z njim, sem zjutraj bil kot nov, pripravljen, da najdem Luka. Pri iskanju mi je pomagala vsa družina, toda Luka po dolgem iskanju nismo našli. Razočarani smo se vrnili domov.

Mama je iz obupa poklicala še sosede, ki so povedali, da o Luku ni ne duha ne sluha. Čez nekaj časa je zazvonil telefon. Klicali so iz zavetišča. Povedali so, da se je Luka zatekel k njim. Presrečen sem se z očetom odpravil do zavetišča.

Ko sem stopil čez prag zavetišča, sem takoj spoznal lajež mojega dragega psa. Lastnik zavetišča mi je povedal, da lepo skrbim zanj in da je pohvale vredno, da je imel okrog vratu ovratnico z imenom in telefonsko številko. Prišel sem domov in mu dal makarone z mesom, kar obožuje. Sklenil sem, da ga nikoli več ne spustim z vrvice, čeprav to vrstico močno sovraži.